

Több mint kétmilliárd forint a főváros vízellátásának javítására

Budapest vízellátásának javítására az idén és a következő esztendőben több mint kétmilliárd forintot költ a fővárosi vízművek, s 1975 végéig a jelenlegi évi mintegy 247 millió köbméterrel szemben a víztermelés eléri a 300 millió köbmétert; a napi termelés pedig meghaladja az 1200 000 köbmétert. A vízcsohlálózat a következő öt esztendőben körülbelül 370 kilométerrel bővül, a tárolómedencék területe pedig meghaladja majd a 280 000 köbmétert — jelentette be csütörtöki sajtótájékoztatóján Hajdú György, a fővárosi vízművek igazgatója.

A kitűzött célok megvalósítása érdekében a vízművek már az idén is nagy-szabású munkákat végez. A víztermelés növelésére a Szentendre-szigeten, Surány és Tóthfalva térségében, illetve a váci Duna-ág mellett új vízműveket telepítenek.

A vízzárló-kapacitást nagymértékben növeli majd az úgynevezett 4. főnyomóvezeték, amelynek építése már megkezdődött. Az új főnyomócső építése — amelynek költsége csaknem félmilliárd forint — várhatóan 1976-ban fejeződik be.

A főváros keletpesti területének vízellátását javítja majd a most épülő — és az év végére befejeződő — cin-kotaj tízezer köbméteres, a kőbányai kétszer tízezer köbméteres, valamint a táborhegyi 2000 köbméteres medence.

A vízművek az épülő új lakótelepek vízellátásáról sem feledkezett meg. A XI. kerületi örmezői és a gazdagréti lakótelepek ellátását úgy oldja meg, hogy a Bocskai út és a Budaörsi út kereszteződésénél napi 30 000 köbméter kapacitású átmenelő telepet, a Sashegy oldalában, a Dayka Gábor utca mentén pedig egy tízezer köbméteres medencét épít. (MTI)

Erdészeti és faipari küldöttségünk Ausztriában

Földes László mezőgazdasági és élelmiszerügyi miniszterhelyettes vezetésével csütörtökön, tegnap erdészeti és faipari küldöttség utazott Klagenfurtba, a XX. osztrák faipari vásár megnyitására és megtekintésére. (MTI)

Bevált a kispostahivatalok vasárnapi szünetnapja

Augusztus 1-én lépett életbe — mint jelentették — a posta vezérgazdájának utasítása, amely szerint az indokolatlan túlfoglalkoztatás megszüntetése érdekében a vidéki kispostahivatalok eszentül vasárnaponként és munkaszüneti napokon zárva tartanak.

Az első vasárnap tapasztaltokról érkezett jelentések igazolták az intézkedés helyességét. A közönség szinte észre sem vette a vasárnap zárórát — korábban is csupán — egy-két forintos forgalmat, egy-egy telefonbeszélgetést bonyolítottak le ezek a hivatalok, s miután egyetlen panasz sem érkezett, feltehetően senkinek sem hiányzott a vasárnapi nyitvatartás. Annál jobban örültek a kishivatalok ve-

zetői, hiszen végre megoldódott régi problémájuk, hosszú idő óta ez volt az első teljes vasárnapi pihenőnapjuk.

A rendelkezés mintegy 2600 postahivatalt érint. Közülük 2487 már nem nyitott ki vasárnap. A többiek szeptember 1-től fokozatosan, ahogyan megteremtik az előírt feltételeket, tarthatnak vasárnapi szünetnapot. Ugyancsak szeptember 1-től — az illetékes igazgatóságok engedélye alapján — vezethetik be a vasárnapi üzemszünetet az üdülő- és fürdőhelyi kispostahivatalokban, amelyek augusztusban, az idegenforgalmi főszezonban még kivétel nélkül kötelesek nyitvatartani.

Üzlet piacok között

Milyen is a maszek? Ha azoknak hisz az ember, akik még mindig dühük egyetlen céltáblájával választják, akkor valamiféle gazdaságba behalozott, arctalan, de testes, főképp pedig autóval, villával és kapitalista csökevényekkel rendelkező lény. Ha az okos szónak hiszünk, akkor a fogalomból emberi arcok, munkák — életek bontakoznak ki: sem rosszabbak, sem jobbakként, mint a miénk. Társadalmunk sajátos csoportjának tagjai: akadnak köztük tehetősebbek és a megélhetéssel küszködők, öregek és fiatalok, ügyesek és ügyeskedők, becsületesek és nyereszkesedők. Eppúgy, mint másutt.

Mégis irigyeltek, úgy általában. A bányászt — fejtegeti egy kereskedő — senki sem irigyli, hogy nehéz munkájáért sok pénzt kap. A maszekot sem a hajnaltól estig tartó igyekezéset, csak a pénzért. Pedig — vallja egy másik — szinte nincs magánéletünk, ahogy munkaidőnk sincs. Higggye meg: a legokosabb tudja, mikor kell ezt tiztizenöt év múltán abbahagyni, mielőtt tönkremegy az ember.

KÁVE ÉS CIGARETTA

Hol volt, hol nem volt egy fodrász, aki nagyon szerette a szakmáját. Amikor a borotvahajvágást először mutatták be Magyarországon, s vállalata őt küldte a fővárosba a bemutatásra, lekéste a vonatot. Taxit bérelt, 1300 forintjába került az utazás, de megtanulta a párizsi fodrászok kezét, borotváját figyelve az új módszert. Még most is hálás azért, mert volt lehetősége erre, és sok minden másra is. De három évvel ezelőtt magánkisipart váltott. Miért?

— Most a dupláját dolgozom annak, amit a vállalatnál azelőtt, pedig a legnagyobb „termelő” voltam ott is. Szerettem a közösséget, de sok sérelem ért, amit főlőslegesen már emlegetni. Há-

FEL A REDÓNYT!

Forgó Ferenc, a fodrász ugyanúgy elégedett embernek vallja magát, mint a nála jóval fiatalabb kiskereskedő: Papp György. De mindketten egyúttesen vallják azt is: ahhoz, hogy felhúzzák saját üzletük redónyát, bátorságot adott nekik gazdasági életünk reformja, s a magánvállalkozások lehetőségeit ismertető propaganda. Papp György — ez az arcúdlákból azonnal kitűnik — olcsósággal igyekszik vevőit megtartani, a vevőkört bővíteni.

— Nem tehetek másképp. Az üzlet két piac között van.

— Mennyibe került, hogy maszek lehessen?

— Az üzlet kártalanítása 50 ezer forint volt, a rak-tárkészlet ugyanennyi. De

fel is kellett újítani, most hűtőpultot alakítottunk ki, úgy, hogy nem ment olcsón. Amit eddig hozott a bolt, a választék fejlesztésére fordítottuk.

— Mennyit keres?
— Tiszta jövedelemnek egy évre 55 ezer forintot alapítottak meg. Nem kis pénz. De ha egybeveti az ember azzal, hogy egy boltvezető állami vállalatnál nyolc óra alatt megkeresi a havi háromszázat, s én néha 14 órát is dolgozom, akkor nem is sok.

— Mikor kel, s fekszik?
— Fél ötkor ébredek, mert aki fél hatkor érkezik a piacra, az már elkésett. Este kilenckor pedig már takarodó van.

— Hátrány?
— Az áruellátásra nem panaszkodhatom. Nem kapunk kevesebbet vagy rosszabbat a nagykereskedelemtől, mint az állami vállalatok. Legfeljebb az jelent egy kis szorongást, hogy nekünk állandóan bizonyítani kell. A KÖJÁL-nak, az ÁKF-nek. Bizonyítani a tisztességes szándékot, a tisztaságot, a fejlődőképességet.

— Előnyök?
— Sokfajta embert ismerünk meg így. A vásárlók nagyobb részt jóindulatúak, nem élnek vissza a közvetlenséggel. Egészen más a kapcsolat, mint egy-egy nagy boltban. Ha nálunk véletlenül puhább paradicsom, hibás alma kerül a zacskóba, másnap már kedves szemrehányásban van részünk.

— Ha ilyen sokat dolgozik, nem menne inkább vissza állami vállalathoz?
— Nem, legalábbis egyelőre: nem. Annak idején, Debrecenben boltvezető helyettes voltam, ismerem a szakmát. Most ezt az oldalát is. Két-három év, amíg az ember belejön. Én még csak két éve élek a magam lábán.

— Pénz! Pénz? Nem minden az sem. Sokan esküsznek a többire: önállóságra, saját elképzeléseikre. Olyasmire, ami elgondolkozathatja a „nem maszekot” is. Hogy, ugyanezt, amikor majd túl lépünk a maszekproblémán, millió társához hasonlóan találja meg ezt a lehetőséget a néhány százezer is — a közösségben.

Veress Miklós

Új húsfeldolgozó

Allami gazdasági húsfeldolgozó üzem építését kezdték meg csütörtökön Szarvason. Az új húsfeldolgozóban — amelyet magyar mérnökök terve alapján építenek, s magyar berendezésekkel szerelnek fel — évente 10 ezer hizott sertésből készítenek különböző termékeket.

A szarvasi új húsfeldolgozó a KGST-tagállamok mezőgazdasági üzemének be-

Mélyponton a Nívó Ktsz

A Szegedi Nívó Ktsz-ben az elnök aggodalmasan mondja: „Nem tudjuk, fizethetünk-e legközelebb, vagy sem dolgozóinknak. A főkönyvelőnk azért van Budapestben, hogy behajtson valamit kintlevőségünkéből, talán abból sikerül bért osztani.” A Nívó Ktsz még nem volt ilyen súlyos helyzetben... A bank már óva-dékra sem hitelez számára pénzt.

Fölélt milliók

A négy-százegyhány ember foglalkoztató faipari üzem — termelését, munkáját tekintve, nincs bajban. Paradox helyzet, a szövetkezet átvészelte a két évvel ezelőtti termelés-csökkenésből, munkaerőhiányból, szervezeti-jenségből származó krízist — és most, amikor bőven van rendelés, igény termékei iránt — akkor áll meg a tudomány. Hogyan lehetséges ez?

Halmi Imre elnök: „Valóban kritikus állapotba kerültünk. A Nívót az évekként ezelőtt megkezdett beruházás, annak elhúzódása taszította ideig. 1954-ben a szomszédunk, a konzervgyár bejelentette, szüksége van arra a területre, ahol üzemépületeink állnak, megkezdődött a kisajátítási eljárás. Tudtuk, előbb-utóbb máshova fogunk költözni, s ezért egy fillért sem költöttünk a javításokra. A konzervgyártól 4 millió forintot kaptunk kártalanítás címén 1967-ben, azzal, hogy 1971 végéig kitelepülünk. Elkészítettük a terveket, az új üzem építése mintegy 14 millió forintba került. Ennyi pénzünk nem volt, mégis belevágtunk.”

Tehát a Nívó leszre alapított — elég félelmetlenül. Mint minden hasonló esetben, a kölcsönre, állami hitelre számítottak — de közbejött az 1969-es esztendő, s a konzervgyártól a kitelepítésre kapott 4 milliót is fölélték, a pénz ráment a termelés fi-

nanszírozására. Az OKISZ egyszer már 3 millió forintot adott a Kölcsönös Támogatási Alapból, de ez egymagában ma már kevés.

Az épület áll, de...

Megnéztük, a ktsz új épülete a Dorozsmai út mellett részben tető alá került. Mintegy 8 millió forint értékű anyag és munka van az egyébként korszerű, előre-gyártott elemekből összeállított csarnokban. Még dolgoznak rajta az ácsok, kőművesek, szerelők, de vajon tudják-e folytatni munkájukat az említett pénzhiány miatt? Erre nincs egyértelmű válasz, az elnök szerint két lehetőség kínálkozik: vagy kapnak valahonnan pénzt, esetleg a KISZÓV-tól, illetve az OKISZ-tól — vagy be kell fejezni, helyesebben félbe kell szakítani a beruházást. De erre gondolni sem akarnak, mert az csaknem egyenlő lenne a legrosszabbal.

Az épület áll, de egyáltalán nem biztos, hogy a Nívó Ktsz gépei dolgoznak majd benne. Nem, mert a szövetkezettől — hiába most a jóindulat, a legintenzívebb szervezés — ez vajmi keveset függ. Visszaút a túlságosan optimistán megalkotott terv, a hosszúra nyúlt beruházói idő.

A bank a fenálló hitelpolitikai elvek alapján — nagyon helyesen — nem lehet jótékony adományozó. Szerinte, s a ktsz kiadás-bevétele mérlege szerint is — a Nívó hitelképtelenné vált — tehát nem adhat számára még külső garanciával sem kölcsönt.

Kiutat találni!

Kétségtelen, hogy a felszámolás, a Nívó Ktsz „bezárása”, nemcsak a szövetke-

zetnek, hűséges dolgozóinak — hanem a népgazdaságnak is kárt okozna. Kárt, mert eltekintve az 1969-es esztendőttől, hasznosan dolgozott, ami ennél fontosabb: most jól működik, az első fél évben 19,5 millió forintos termeléssel 1 millió 700 ezer forintot produkált. Kár lenne félbehagyni a részben beváltak üzemcsarnokot, veszni a beleölt munkát, az eredetileg faipari üzemnek szánt épületet, mondjuk, rak-tárnak használni.

Tény, hogy a szövetkezet évekként ezelőtt bizony túlzottan bátran fogott bele az építésbe, maga is közrejátszott saját súlyos helyzetének kialakulásában. De a megszüntetés mindenképpen túlzott büntetés lenne. Mindenképpen jó lenne megtalálni a törvényes — a népgazdasági és a szövetkezeti érdekeket egyaránt figyelembe vevő — megoldást.

Matkó István

A textil- és ruházati ipar rekonstrukciója

A hazai textil- és ruházati ipar nagyszabású rekonstrukciójához összesen mintegy 30 ezer textilipari és konfekcióipari berendezést vásárolunk a következő években. A szövőgéppark rekonstrukcióját csaknem kizárólag szocialista importból oldják meg. A Szovjetunióból és Csehszlovákiából összesen tízezer szövőgép importjártól jött létre államközi megállapodás. A fonóiparba orsó nélküli gépek kerülnek, ezeket Csehszlovákiából szerzik be. Az utóbbi években jelentősen

megnőtt az érdeklődés a kötszövőtt áruk iránt; gyártásuk növelését segíti, hogy a Német Demokratikus Köztársaságból 300 korszerű körkötő- és sikkötőgépet, Csehszlovákiából pedig 70 hasonló, jó minőségű berendezést importálnak. A kikészítő üzemek gépparkját számos tőkés importból származó géppel is bővítik. A Német Szövetségi Köztársaságból, Franciaországból és Angliából mintegy 60 millió dollár értékű berendezést vásárolnak.